

Louis le Roy: Leve de verwildering

De publieke belangstelling voor alles wat met onze leefbaarheid te maken heeft, is de laatste jaren flink toegenomen. Dat blijkt niet alleen uit allerlei acties die op het ogenblik aan de orde van de dag zijn, maar ook uit de snel wassende publiciteitsstroom over milieuonderwerpen. Voorlichting op de tv en voor de radio, in kranten en in tijdschriften, maar óók steeds meer in boekvorm getuige het grote aantal milieuboeken dat de laatste tijd van de persen rolt. Een duidelijk voorbeeld daarvan is bijv. het rapport van de Club van Rome, dat zelfs een bestseller is geworden, terwijl dit rapport toch bepaald geen ontspannend leesvoer is. Dit genre boeken is onlangs uitgebreid met een nieuwe uitgave, getiteld: *Natuur uitschakelen, natuur inschakelen*, door Louis G. Le Roy, een tekenleraar uit Heerenveen, die zich in enkele jaren tijds heeft opgeworpen tot een groot voorvechter van een beter milieu. In zijn strijd richt hij zich vooral op herstel en behoud van de bedreigde natuur, die ons na eeuwen van afbraak nu nog rest. Le Roy heeft daartoe een nieuwe visie ontwikkeld, die langzamerhand steeds meer erkenning begint te krijgen. Ondermeer dank zij de vele lezingen die hij de afgelopen jaren heeft gehouden, en waarop zijn ideeën veel weerklank vonden bij het publiek wat hem een groot aantal actieve medestanders heeft opgeleverd.

Natuur uitschakelen, natuur inschakelen is voor het in dit onderwerp geïnteresseerde publiek zonder meer boeiende leesstof. Le Roy zet uiteen wat hij vindt dat er moet gebeuren, om de reeds door menselijk ingrijpen vernielde natuur zoveel mogelijk te herstellen en verdere schade in de toekomst te voorkomen. Om zo weer echte, wilde natuur te krijgen, in het klein (wilde tuinen, groenstroken) en in het groot (wilde parken, bossen). Zijn recept: niet meer ploegen, spitten, schoffelen, harken, kappen, snoeien enz. om de natuur te ordenen, en dus volgens de nu nog gangbare opvattingen die Le Roy niet deelt 'mooi' te maken. In plaats daarvan moet volgens hem het parool 'handen af van de natuur' gaan gelden, omdat die natuur zich zonder hulp van mensenhanden zelf wel ordent, maar dan op de goede manier, nl. in de vorm van verwildering.

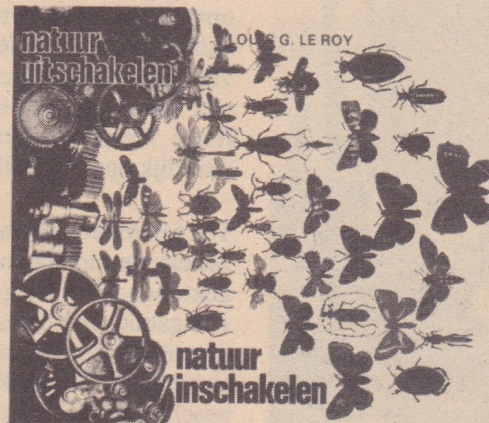
Een proces dat volgens Le Roy de enige mogelijkheid is om de natuur nog te redden tot heil van de mens die zonder die natuur nu eenmaal niet kan leven. En volgens hem moet de mens dan ook zo snel mogelijk die verwildering op gang brengen en bevorderen. Hij zet zich daarvoor nu al jarenlang in, wat inmiddels heeft geresulteerd in een beschei-

den aantal grotere wilde groenprojecten, kras over ons land verspreid. En het ziet er naar uit dat er in de toekomst meer van zulke ongecultiveerde brokken natuur zullen komen.

Maar bij die grotere projecten als groenstroken, parken en bossen, mag het niet blijven, zo vindt Le Roy. Hij wil dat ook de talrijke tuinbezitters in ons land hun tuinen laten verwilderen. Maar of zijn boodschap bij deze bevolkingsgroep ooit ingang zal vinden, is een grote vraag. Het lijkt onwaarschijnlijk dat het gros van de tuinbezitters ooit warm zal lopen voor een mini-wildernis rond het huis. Zo'n wilde tuin heeft naast voordelen nu eenmaal al een groot aantal nadelen.

De tegenargumenten: in zo'n wilde tuin kun je niet lekker tuinieren. Je moet zo weinig mogelijk ingrijpen, de natuur haar eigen gang laten gaan en dat betekent dat het uit is met spitten, schoffelen, harken en wat er zoal meer in een gecultiveerde tuin te doen is. Dat er zo een eind komt aan het tuinieren als belangrijke vorm van vrijetijdsbesteding, die, zoals een ieder om zich heen kan zien, voorziet in de recreatiebehoefte van tienduizenden mensen.

Terwijl zo'n wilde tuin bovendien niet past bij de volksaard in ons land. De gemiddelde Nederlander beschouwt zijn erf, zijn tuin als een verlengstuk van zijn huis dat er dan ook even netjes onderhouden uit moet zien, fris en vrolijk. En in die opvatting passen geen storende elementen als onkruid, rottende bladeren, een gazon als een weiland dat nodig moet worden gehooïd enz.

En vooral ook geen 'vieze beesten' als insecten, slakken enz. die volgens Le Roy als moten op het licht op zo'n wilde tuin afkomen en daarin een zeer nuttige functie vervullen binnen het kader van de zelfordenende werkzaamheid van de natuur.

Het ziet er dan ook niet naar uit tuinierend Nederland na het lezen van *Natuur uitschakelen, natuur inschakelen* massaal haar tuingereedschap aan de kant zal doen en in het algemeen belang zoals Le Roy dat ziet mini-wildernissen rond de woning zal tolereren. Maar dat is dan niet de schuld van Le Roy, want zijn op goede gronden gebaseerde pleidooi om het wel te doen, is zonder meer sterk. **B.I.J.**

Louis G. Le Roy: *Natuur uitschakelen, natuur inschakelen*. Uitg. Ankh-Hermes, Deventer (intekenprijs tot 1 juli f 24,50, daarna f 29,50)

W
lar
(1:
Ve
bij
ze
zie
sch
va
ge
die
De
Br
ov
de
va

ver
die
in
ach
alg
ku
Oc
tisc
lijk
aar
lig
'Ee
lez
ve
zie
ool
zijn

Z
Ve
hee
dijl
uit
eer
en
Ha
gaa